

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **Svaz branně-technických sportů České republiky z.s.**, IČO: 44847572
sídlem U Pergamenky 1511/3, Praha 7
zastoupen Mgr. et Mgr. Romanem Hoštou, advokátem,
sídlem v Huťská 160, Kladno

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, čj. MSMT-10144/2019

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, čj. MSMT-10144/2019 **se zamítá.**
- II. Řízení o žalobě **se** v části, jíž se žalobce domáhal zrušení blíže neoznačeného usnesení žalovaného o poskytnutí dotace právnické osobě Česká obec sokolská, **zastavuje.**
- III. Žaloba **se** v části, jíž se žalobce domáhal zrušení výzvy žalovaného ze dne 31. 1. 2019, čj. MSMT-38671/2018-7, **odmítá.**

IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 7. 2019 domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 22. 5. 2019, čj. MSMT-10144/2019 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný podle § 14j odst. 4 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**rozpočtová pravidla**“), zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 25. 2. 2019 o poskytnutí dotace v rámci výzvy „ORGANIZACE SPORTU 2019 Pohyb a zdraví“ vydané žalovaným pod čj. MSMT-38671/2018-7 (dále též „**Výzva**“), s tím, že žalobce neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve Výzvě.
2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 5. 2019.
3. Soud pro úplnost podotýká, že žalobce původně v podané žalobě navrhoval, aby soud kromě samotného Napadeného rozhodnutí zrušil rovněž Výzvu žalovaného a další rozhodnutí o poskytnutí dotace jiné osobě v rámci Výzvy; při ústním jednání však žalobce vzal žalobu v části brojící proti rozhodnutí o poskytnutí dotace jiné osobě zpět.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí konstatoval, že v rámci formálního hodnocení žádosti žalobce zjistil, že žalobce dle doložených údajů není členem Českého olympijského výboru (dále též „**ČOV**“) ani Českého paralympijského výboru (dále též „**ČPV**“). Podle žalovaného tak žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy a neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve Výzvě. Proto žalovaný řízení o žádosti s odkazem na § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel zastavil.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě předeslal, že uvedené formální zjištění žalovaného je sice správné; za zcela nesprávný pak označil postup žalovaného vedoucí k danému zjištění spočívající v nepatřičném a „ve svém důsledku nicotném“ stanovení okruhu oprávněných žadatelů ve Výzvě.
6. V návaznosti na úvahy o přípustnosti žaloby proti Napadenému rozhodnutí žalobce nejprve pod **prvním žalobním bodem** namítal, že Napadené rozhodnutí „mělo být vydáno na základě § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel jako zamítavé rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, se všemi jeho náležitostmi (tj. zamítavým výrokem, odůvodněním a poučením o opravném prostředku“. Žalobce přitom odkázal na závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46, a připomněl aplikovatelnost zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), přičemž poukazoval na to, že jej žalovaný v Napadeném rozhodnutí nepoučil o možnosti podat „opravný prostředek, neboť soudní přezkum rozhodnutí podle soudního řádu správního je plně zachován“. Podle žalobce „je nezbytné, aby poskytovatelé dotací svá rozhodnutí o poskytnutí, či zamítnutí žádosti o dotaci řádně nejenom odůvodňovali

a vypořádali se vždy se všemi námitkami a připomínkami žadatelů, které vznesou v rámci přezkumných postupů, ale aby je vždy poučili o jejich procesních právech a možnosti soudního přezkumu“.

7. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem**, tvořícími samotné jádro žalobní argumentace, pak žalobce brojil proti vymezení okruhu oprávněných žadatelů ve Výzvě. Žalobce namítal, že znění čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy je zcela mimo rámec vymezený v čl. 1 odst. 2 a čl. 2 Výzvy, jakož i zcela mimo rámec vymezený v ustanovení § 6b odst. 1 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o podpoře sportu**“), a je účelové a diskriminační. Uvedený požadavek je dle žalobce zcela nadbytečný, nepřiléhající samotnému věcnému zaměření výzvy, nekoreluje ani s ustanovením zákona o podpoře sportu a nadto diskriminuje nejen žalobce, ale i další sportovní organizace, které svou veřejně prospěšnou činností, masovostí, organizováním sportu pro všechny, a další zcela odpovídající činností odpovídají věcnému zaměření Výzvy. Žalobce doplnil, že „*předmětná dotace MŠMT je Státní podporou sportu na období 2017 – 2019 a v žádném případě podporou Olympismu v ČR, či dalších zásad Olympijské charty*“. Požadavek uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy je tak podle žalobce z pohledu věcného zaměření Výzvy zcela nepatřičný až diskriminační a výrazně omezuje okruh příjemců. Ani ve stanovách ČOV a ČPV nelze podle žalobce „*nalézt oporu či zdůvodnění pro stanovenou podmínku ve Výzvě*“.
8. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce upozornil, že žalovaný postupoval při hodnocení žádostí uchazečů o dotaci dle dané Výzvy v rozporu se zákonem, pokud dotační finanční prostředky vyplatil např. České obci sokolské, přestože daná právnická osoba „*není dle ověřitelných skutečností členem ČOV, ale je toliko Zástupce složky ČOV*“.
9. Žalobce uzavřel, že žalovaný jako poskytovatel dotace a tvůrce Výzvy a v ní obsažených a vzájemně si odporujících podmínek se nechová tak, jak předpokládá samotný smysl a účel státní podpory sportu v ČR, nepostupuje ve stanovení podmínek pro poskytování dotace nediskriminačně a svým postupem diskriminuje a výraznou měrou omezuje část sportu pro všechny v ČR a organizace jej reálně uskutečňující.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 9. 2019 nečinil sporným právo žalobce brojít proti Napadenému rozhodnutí žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. Nepovažoval za důvodné námitky vznesené pod **prvním žalobním bodem** a neztotožnil se s tím, že by Napadené rozhodnutí nesplňovalo náležitosti dle § 68 správního řádu. Uvedl, že v rozhodnutí jsou uvedeny odkazy na ustanovení právních předpisů, na základě nichž žalovaný rozhodoval, stejně jako důvody, proč bylo řízení zastaveno. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je podle žalovaného patrné, že žalobce nesplnil podmínku čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, což je dle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel důvodem pro zastavení řízení. Skutečnost, že žalobce nesplňoval podmínku čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, přiznává podle žalovaného v žalobě i sám žalobce. Podle žalovaného nebylo smysluplné za této situace „*napadat odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je na nesplnění dotčené podmínky postaveno*“, ani požadovat vydání rozhodnutí dle § 14m rozpočtových pravidel. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by poučení Napadeného rozhodnutí vykazovalo jakékoliv vady. S poukazem na § 14q odst. 1 rozpočtových pravidel a § 68 odst. 5 správního řádu zdůraznil, že naposledy uvedené ustanovení nestanoví správnímu orgánu povinnost uvádět v poučení, že je možné brojít proti rozhodnutí žalobou. Žalovaný v poučení zcela

dostatečně uvedl, že proti Napadenému rozhodnutí není přípustné podat odvolání ani rozklad (§ 14q odst. 1 rozpočtových pravidel).

11. K námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalovaný poukázal na závěry týkající se právního režimu podmínek poskytování dotací dle rozpočtových pravidel v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 1 Afs 80/2008, jež nebyly podle žalovaného pozdější judikaturou nijak podstatně revidovány. I nadále podle žalovaného platí, že dotace jsou vnímány jako jisté dobrodiní ze strany státu, na které není právní nárok (což stanovil zákonodárce přímo v § 14 rozpočtových pravidel). Stát vystupuje ve vztahu s příjemcem dotace ve vrchnostenském postavení, což mimo jiné znamená, že disponuje i značnou mírou volnosti při „určování pravidel hry“, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozhodnutí. Diskrece poskytovatele dotace při určování podmínek dotace je pak podle žalovaného omezena pouze obecnými principy veřejné správy, jako je zákaz libovůle či neústavní diskriminace. I podle Nejvyššího správního soudu však podle žalovaného *„tato omezení však stále ponechávají relativně široký prostor jeho vůli“*. Žalobce podle žalovaného namítá, že podmínky, které musel splňovat oprávněný žadatel, byly nastaveny diskriminačně, což dovozuje z toho, že vykazovaly pouze malou věcnou souvislost s věcným zaměřením Výzvy. Podle žalovaného však o diskriminaci jít nemůže, neboť žalovaný nezvýhodňoval či neznevýhodňoval žadatele o dotace v průběhu dotačního řízení na základě nějakých arbitrárních znaků. Podmínky poskytnutí dotace platily pro všechny žadatele stejně, přičemž žalobce jednu z těchto podmínek nesplňoval. Stanovení jakékoliv podmínky pro oprávněného žadatele ostatně může být podle žalovaného účelově vykládáno jako diskriminační, neboť stanovení podmínek z logiky věci vyloučí určité žadatele z okruhu oprávněných žadatelů. Podle přesvědčení žalovaného neobstojí ani argument žalobce, že podmínky, které musel splnit oprávněný žadatel, neměly věcnou spojitost s věcným zaměřením Výzvy. Žalovaný konstatoval, že s ohledem na popsany princip širokého prostoru pro vůli poskytovatele dotace a účel ČOV a ČPV nedošlo k překročení rámce věcného zaměření Výzvy, jež cílilo na podporu sportovních aktivit, a podmínka členství ve výše uvedených sportovních organizacích tak nemůže být považována za excesivní.
12. Žalovaný neshledal opodstatněnými ani námitky uvedené pod **třetím žalobním bodem**. Podotknul, že dle jeho informací je Česká obec sokolská členkou ČOV, tudíž splňuje podmínky Výzvy pro oprávněné žadatele. V této souvislosti žalovaný upozornil, že žalobci nesvědčí aktivní procesní legitimace k žalobě proti rozhodnutí žalovaného o poskytnutí dotace uvedené osobě. Rovněž s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 8/2018 - 37, uvedl, že Výzva sama o sobě není způsobilá být předmětem soudního přezkumu v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s.

V. Jednání

13. Při jednání konaném dne 7. 9. 2020 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.
14. Žalobce byl nadále přesvědčen o tom, že dotační podmínky odporují principům, smyslu a účelu poskytování dotací. Opakovaně akcentoval význam principu enumerativnosti veřejných pretenzí a měl za to, že žalovaný při stanovení podmínek porušil zákaz libovůle. Poukazoval na to, že žalovaným zvoleným způsobem vymezené dotační podmínky odporují zákonu o podpoře sportu a jsou v rozporu s dotační politikou vydanou žalovanému nadřízeným orgánem – vládou ČR, dle níž je smyslem a účelem podpory sportu regulace veřejně neprospěšných jevů, a poukazoval na roli státní správy a

samosprávy v podpoře sportu. Měl za to, že stanovení podmínek žalovaným v posuzované věci vybočuje z uvedených mantinelů, porušuje jeho právo na dobrovolnou činnost a diskriminuje osoby nevěnující se olympijským sportům. Akcentoval přitom, že žalovaný fakticky nechává vymezení okruhu oprávněných osob na soukromém subjektu, a poukazoval na nejasné podmínky přijetí za člena ČOV a na neznámý okruh jeho členů. Byl přesvědčen, že jeho činnosti je veřejně prospěšná, naplňuje koncepci a zákon o podpoře sportu, a trval na tom, že omezující dotační podmínka se zřetelem k jím popsáním východiskům neobstojí. Žalobce rovněž připomněl další probíhající řízení v souvisejících věcech. Poukazoval dále na rozpor klíčové podmínky s věcným zaměřením Výzvy, resp. na vnitřní inkonzistentnost Výzvy, kdy fakticky dochází k omezení deklarovaného cíle podpory sportu pro všechny

15. Žalovaný odkázal na podané vyjádření k žalobě, akcentoval, že hmotněprávní pravidla poskytování dotací jsou upravena právě v příslušných výzvách vydávaných na základě rozpočtových pravidel. Poukazoval na to, že předmětná dotační podmínka byla v jistém ohledu zárukou prestiže, spolupráce a především naplnění smyslu a účelu dotace. Odmítl, že by uvedená podmínka byla projevem libovůle.
16. Žalobce v reakci na výzvu a poučení soudu vzal zpět žalobu v části, jíž se domáhal zrušení usnesení žalovaného o poskytnutí dotace jiné osobě v rámci Výzvy.
17. Soud při jednání provedl k důkazu samotnou Výzvu žalovaného, podání žalobce adresované žalovanému ze dne 3. 7. 2019, tabulku rozhodnutí o poskytnutí dotace v rámci Výzvy a dále žalobcem předloženou Koncepti podpory sportu 2016 – 2025 SPORT 2025. Při jednání pak nevyhověl návrhu žalobce na provedení dalších důkazních prostředků (žalobce navrhoval, aby byly k důkazu provedeny všechny výzvy k podávání žádostí o dotaci vydané žalovaným ve vztahu k dotacím poskytovaným v roce 2019, dále výsledky osoby oprávněné jednat za žalobce, stanovy ČOV a přehled členů ČOV), neboť by jejich provedení k důkazu nebylo z důvodů popsanych blíže v části VI. tohoto rozsudku způsobilé na meritorních závěrech soudu ničeho změnit.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
19. V nyní projednávané věci je mezi žalobkyní a žalovaným sporným, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když s odkazem na § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 25. 2. 2019 o poskytnutí dotace v rámci Výzvy proto, že žalobce neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve Výzvě.
20. Soud předepisuje, že podle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel platí, že „na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak“.
21. Podle § 14j odst. 1 rozpočtových pravidel „výzva k podání žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci se zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup. Obsah výzvy musí být přístupný po dobu nejméně 30 dnů před uplynutím lhůty pro podání žádosti. Obsahem

výzvy je její věcné zaměření, okruh oprávněných žadatelů o dotaci, lhůta pro podání žádosti, popřípadě další požadavky, které žadatel o dotaci musí naplnit, a informace o podkladech podle § 14 odst. 3 písm. f).

22. Z odstavce 4 písm. b) uvedeného ustanovení se podává, že „*poskytovatel usnesením řízení zastaví v případě, že žadatel neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve výzvě k podání žádosti*“.
23. Podle § 14m odst. 1 rozpočtových pravidel „*poskytovatel rozhodnutím*
a) *zcela poskytne dotaci nebo návratnou finanční výpomoc,*
b) *zcela zamítne žádost o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, nebo*
c) *dotaci nebo návratnou finanční výpomoc zčásti poskytne a zároveň žádost ve zbytku zamítne*“.
24. Ustanovení § 14q pak pod rubrikou „*Vztah ke správnímu řádu*“ v odstavci 1 normuje, že „*v řízení o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci se nepoužije ustanovení § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2 a 4, § 71 odst. 3, § 80 odst. 4 písm. b) až d), § 140 odst. 2 a § 146 správního řádu*“.
25. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení pak platí, že „*proti rozhodnutí poskytovatele není přípustné odvolání ani rozklad. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu*“.
26. Městský soud v Praze předem vlastního posouzení žalobních námitek zkoumal, zda Napadené rozhodnutí ve věci zastavení řízení o žádosti o poskytnutí dotace podléhá přezkumu ve správním soudnictví.
27. Správní soudy v minulosti opakovaně dovodily, že rozhodnutí, kterým poskytovatel nevyhověl žádosti o dotaci, není obecně vyloučeno ze soudního přezkumu správními soudy. Městský soud v Praze v tomto ohledu pro větší stručnost poukazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46, či ze dne 17. 1. 2013, čj. 7 As 173/2012 - 44, v nichž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že rozhodnutí o neposkytnutí dotace je rozhodnutím vydaným správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je jím rozhodováno o veřejných subjektivních právech žadatele, resp. je jím zasahováno do jeho právní sféry, a děje se v oblasti veřejné správy.
28. Správní soudy se na půdorysu dříve účinné právní úpravy rovněž zabývaly otázkou, zda je ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel ve znění účinném do 31. 12. 2017, podle něhož se „*na rozhodnutí podle odstavce 4 [kladné rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace – pozn. soudu]...nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání*“, aplikovatelné na negativní rozhodnutí o žádosti o dotaci. Ustálená rozhodovací praxe správních soudů přitom připouštěla, že proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace je přípustný opravný prostředek, kterým je odvolání podle § 81 správního řádu.
29. V odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46, pak Nejvyšší správní soud podrobně popsal rozsah soudního přezkumu takového rozhodnutí, kterým není vyhověno žádosti o dotaci, na jejíž poskytnutí nemá žadatel právní nárok. Zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost na tyto závěry v plném rozsahu odkazuje.
30. Správní soudy dále již ve své rozhodovací praxi vztahující se k předchozí právní úpravě posuzovaly, zda a do jaké míry lze za takové soudně přezkoumatelné rozhodnutí o

neposkytnutí dotace považovat dokonce i jen neformální oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci. Ustáleně přitom judikovaly, že i takové neformální oznámení může být svým charakterem rozhodnutím o neposkytnutí dotace a tedy i rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. v materiálním smyslu, které je s to zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, resp. do jeho právní sféry (srov. např. závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46, ze dne 18. 7. 2013, čj. 1 Afs 61/2013 - 43, ze dne 26. 11. 2013, čj. 8 Afs 47/2013 - 45 a tam citovanou judikaturu).

31. S účinností od 1. 1. 2018 byla předchozí úprava rozpočtových pravidel změněna novelou provedenou zákonem č. 367/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 367/2017 Sb.**“). Z obecné části důvodové zprávy k zákonu č. 367/2017 Sb. se přitom mj. podává, že *„současný právní stav se jeví jako dlouhodobě neudržitelný. Rozpočtová pravidla vylučují použití správního řádu na proces poskytování dotací a návratných finančních výpomocí ze státního rozpočtu, ale zároveň neupravují jiný proces, kterým by se takové poskytování řídilo, což je v rozporu s § 180 správního řádu. Je proto třeba upravit vztah poskytování dotací a návratných finančních výpomocí ze státního rozpočtu ke správnímu řádu“* (sněmovní tisk č. 1071/0, 7. volební období 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz).
32. Ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel, ve znění do 31. 12. 2017, bylo tedy ze zákona vypuštěno a vztah ke správnímu řádu byl nově upraven zařazením shora citovaného ustanovení § 14q zákona. Z toho vyplývá, že žadatel, který se svou žádostí o dotaci neuspěl, se může a má obrátit přímo na soud, neboť ve správním řízení mu nejsou dostupné žádné opravné prostředky.
33. Ustanovení rozpočtových pravidel přitom nově kromě (pozitivního) rozhodnutí o poskytnutí dotace a (negativního) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dotaci předvídá další procesní variantu vyústění posuzování žádosti o dotaci, když v ustanovení § 14j odst. 4 upravuje okruh případů, v nichž poskytovatel usnesením řízení o žádosti o poskytnutí dotace zastaví.
34. Soud přitom neměl pochybnosti o tom, že v důsledku právě popsanych legislativních změn nebyly nijak popřeny závěry vyplývající z ustálené rozhodovací praxe správních soudů, dle nichž rozhodnutí, kterým poskytovatel nevyhověl žádosti o dotaci, není vyloučeno ze soudního přezkumu správními soudy. Přestože pak usnesení o zastavení řízení svým charakterem zcela neodpovídá negativnímu meritornímu rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dotace, nelze přehlédnout, že pro žadatele může mít fakticky obdobné důsledky. Se zřetelem k uvedenému soud nepochyboval, že i usnesení o zastavení řízení o žádosti o poskytnutí dotace podle § 14j odst. 4 písm. b) je rozhodnutím vydaným správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je jím rozhodováno o veřejných subjektivních právech žadatele, resp. je jím zasahováno do jeho právní sféry, a děje se v oblasti veřejné správy. Takové rozhodnutí tedy nemůže být podle přesvědčení Městského soudu v Praze vyloučeno ze soudního přezkumu; právě naopak, i proti takovému rozhodnutí je třeba připustit možnost soudní obrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (jak bylo uvedeno výše, ve správním řízení žadatel žádnými opravnými prostředky nedisponuje).

35. Správní soud přitom v případě soudního přezkumu usnesení vydaného podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel posoudí, zda byly v konkrétním případě skutečně dány důvody pro postup podle tohoto ustanovení, tj. zda žadatel o dotaci skutečně neodpovídal okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve výzvě k podání žádosti (ke specifikům přezkumu srov. rovněž dále).
36. O přípustnosti soudního přezkumu Napadeného rozhodnutí v popsáném rozsahu ostatně není mezi účastníky s ohledem na obsah jejich procesních podání sporu.
37. Soud tedy se zřetelem ke shora uvedenému přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** poukazoval na to, že Napadené rozhodnutí „*mělo být vydáno na základě § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel jako zamítavé rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, se všemi jeho náležitostmi (tj. zamítavým výrokem, odůvodněním a poučením o oprávněném prostředku*“. Žalobce byl přitom přesvědčen, že žalovaný byl povinen jej poučit o možnosti soudního přezkumu Napadeného rozhodnutí.
38. Soud uvedeným námitkám nemohl přisvědčit.
39. Jak bylo vyloženo výše, rozpočtová pravidla s účinností od 1. 1. 2018 předpokládají, že o žádosti o poskytnutí dotace lze rozhodnout v zásadě čtyřmi způsoby, a to:
- rozhodnutím, kterým poskytovatel zcela poskytne dotaci nebo návratnou finanční výpomoc [§ 14m odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel]
 - rozhodnutím, kterým poskytovatel zcela zamítne žádost o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci [§ 14m odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel],
 - rozhodnutím, kterým poskytovatel dotaci nebo návratnou finanční výpomoc zčásti poskytne a zároveň žádost ve zbytku zamítne [§ 14m odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel], či
 - usnesením o zastavení řízení o žádosti (§ 14j odst. 4 rozpočtových pravidel).
40. V posuzované věci není mezi účastníky sporu o tom (viz především první odstavec části III. podané žaloby), že žalobce nevyhověl požadavku uvedenému pod rubrikou „Oprávněný žadatel“ v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, tj. požadavku, dle něhož je oprávněným žadatelem sportovní organizace splňující kromě jiných podmínek členství v ČOV či ČPV. Žalobce se ostatně ve svých námitkách vznesených pod druhým žalobním bodem soustředil na argumentaci, kterou poukazoval na to, že uvedené kritérium (které nesplnil) nemělo oporu ve věcném zaměření Výzvy a bylo diskriminační (k tomu srov. dále).
41. Pokud tedy žalobce staví svou žalobní argumentaci tak, že žalovaný měl Napadené rozhodnutí vydat „*na základě § 14 odst. 4 a 5 rozpočtových pravidel jako zamítavé rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu*“, avšak současně nečiní spornou okolnost záležející v nevyhovění požadavku na okruh oprávněných žadatelů uvedenému v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, činí sám svou argumentaci inkonzistentní a poněkud mimoběžnou.
42. Pomine-li soud skutečnost, že v žalobcem označených ustanoveních rozpočtových pravidel je upraven institut (pozitivního) rozhodnutí o poskytnutí dotace (žalobce naopak sám hovoří o tom, že mělo být vydáno „*zamítavé rozhodnutí*“), je třeba uzavřít, že pakliže byly naplněny znaky hypotézy právní normy uvedené v § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, což žalobce výslovně připouští, nebylo obecně možno postupovat jinak, než způsobem zvoleným v řešeném případě žalovaným.

43. Se zřetelem k uvedenému je zjevné, že žalovaný nemohl vydat o žádosti žalobce o poskytnutí dotace jiné rozhodnutí, ať již pozitivní či negativní, nýbrž byl povinen postupovat v souladu s § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel a za takové skutkové situace tedy usnesením řízení o žádosti žalobce zastavit. Usnesení o zastavení řízení přitom obsahuje všechny formální náležitosti takového rozhodnutí vyplývající z rozpočtových pravidel a subsidiárně aplikovatelného správního řádu. Soud pro úplnost podotýká, že se zřetelem k tomu, že žalobce v předchozím průběhu vyřizování žádosti nevznnesl žádné konkrétní námitky, nelze žalovanému vyčítat, že se s takovými neuplatněnými námitkami v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevypořádal.
44. Žalobce se mylí rovněž v tom, že byl žalovaný povinen jej v Napadeném rozhodnutí poučit o možnosti podrobit toto usnesení soudnímu přezkumu.
45. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, čj. 4 Azs 163/2017 - 45, kde kasační soud přehledně shrnul, že *„správní orgán je ze zákona povinen dotčené osobě poskytnout v souvislosti se svým úkonem přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné [§ 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Současně podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. K rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu se v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát. Podle konstantní judikatury ze správního řádu nevyplývá povinnost poučit účastníka řízení o tom, že má po vyčerpání řádných opravných prostředků možnost podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví (srov. již rozsudek ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 35/2005 - 61). K témuž závěru dospěl soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 47/2007 - 90, v němž se uvádí, že „[z] § 68 odst. 1, 5 a 6 správního řádu z roku 2004 nelze dovodit povinnost správního orgánu poučit účastníky řízení o možnosti napadnout správní rozhodnutí žalobou včetně uvedení lhůty pro podání žaloby“ (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 Azs 238/2016 - 27)“.*
46. Soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v posuzované věci jakkoli odchylovat a pro větší stručnost na tyto závěry a závěry vyslovené v odkazovaných rozhodnutích odkazuje.
47. Platí tedy, že žalovaný nebyl i přes obecnou aplikovatelnost ustanovení správního řádu (§14q rozpočtových pravidel) povinen v rámci poučení obsaženého v Napadeném rozhodnutí poučit žalobce o tom, že je oprávněn podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví. Žalovanému je třeba přisvědčit, že v poučení bylo zcela správně uvedeno toliko to, že proti Napadenému rozhodnutí není přípustné podat odvolání ani rozklad (§ 14q odst. 1 rozpočtových pravidel). Na okraj pak soud podotýká, že i přes namítaný údajný nedostatek poučení v Napadeném rozhodnutí podal žalobce žalobu včas.
48. Z uvedených důvodů neshledal Městský soud v Praze ani tuto žalobní námitku důvodnou.
49. Soud dále přistoupil k posouzení samotného jádra žalobní obrany, tj. námitek vznesených pod **druhým žalobním bodem**, jimiž žalobce brojil proti vymezení okruhu oprávněných žadatelů ve Výzvě s tím, že znění čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy je zcela mimo rámec vymezený v čl. 1 odst. 2 a čl. 2 Výzvy, jakož i zcela mimo rámec vymezený v ustanovení § 6b odst. 1 a dalších ustanoveních zákona o podpoře sportu, a je účelové a diskriminační.

50. Soud v tomto směru připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně potvrdil, že určení oblastí veřejného zájmu, jež budou podporovány, a specifikace podmínek, za nichž tomu tak bude, jakož i vymezení okruhu subjektů, jimiž bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat.
51. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 8/2018 - 37, publ. pod č. 3757/2018 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval povahou výzvy k podávání žádostí o dotaci. Mimo vlastního pro tehdy řešenou věc klíčového

závěru o tom, že výzva k podávání žádostí o dotaci je aktem veřejné správy, který nemůže být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., neboť se vůbec nejedná o úkon mířící proti konkrétním subjektům, který by byl způsobilý zasáhnout do práv jednotlivce, přitom Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí uzavřel, že „výzva k podávání žádostí o dotaci je tedy (zjednodušeně řečeno) dokument dotační politiky státu, v němž v rámci schváleného dotačního programu příslušný orgán vyzývá zájemce o dotace k předkládání žádostí a stanoví, v jakém období lze žádosti podávat, jaký objem finančních prostředků bude přerozdělen, komu a na co lze dotaci poskytnout. Tato výzva tak relativně obecně nastavuje některá pravidla poskytování dotací a míří proti blíže neurčenému okruhu adresátů (byť může stanovovat určité požadavky na osoby, kterým lze dotaci poskytnout, není adresována konkrétním subjektům)“.

52. Nejvyšší správní soud pak v uvedeném rozsudku výslovně uzavřel:

„Soudní kontrola veřejné správy není bezbřehá. Existují oblasti činnosti veřejné správy, jejichž kontrola podléhá jiným mechanismům. Správní soudnictví je vyhrazeno ochraně veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Rozhodování o tom, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, za jakých podmínek a jakým subjektům (zda soukromým či veřejným, zda podnikatelským či nepodnikatelským atd.) bude možné veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat. Teprve při rozhodování o konkrétních právech a povinnostech konkrétních adresátů o jejich žádosti o poskytnutí dotace je soudní přezkum možný (možnost přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 Sb. NSS). Jinými slovy až na podkladě dříve nastavených pravidel může soud přezkoumávat, zda při rozhodování o neposkytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou dodržována pravidla, která si stát sám nastavil. Do té doby skutečně existuje určitý prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude, či nebude podporovat. Zásadně tedy před rozhodnutím podle § 14 rozpočtových pravidel nepřipadá soudní přezkum v procesu čerpání dotací v úvahu.“

Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že dotační politika státu by neměla být zcela svévolná. Její kontrola však není v gesci správních soudů (do určitého okamžiku).

(...)

V návaznosti na přezkum rozhodnutí o neposkytnutí dotace totiž nelze přezkoumávat Výzvu jako takovou. Zásadně totiž bude soud posuzovat pouze to, zda poskytovatel dotace postupoval férově a dodržel v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků všechna stanovená pravidla, mezi která patří i pravidla vyplývající z výzvy k předkládání žádostí o dotaci. Zásah

soudu do podmínek obsažených v takové výzvě tak bude možný pouze ve výjimečných případech (např. pokud by dotace nebyla přiznána s odkazem na podmínku, která je neopodstatněná a v demokratickém právním státě skutečně zcela zjevně nepřijatelná). Obecně však výzvy není možné plně přezkoumávat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neposkytnutí dotace“ (pozn. zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze.

53. Městský soud v Praze uvedené závěry, které byly potvrzeny rovněž v dalších dvou rozsudcích Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 7/2018 - 39 a ze dne 15. 6. 2018, čj. 5 Afs 7/2018 - 39), zcela sdílí, bez výhrad se s nimi ztotožňuje a v posuzované věci z nich vychází.
54. V nyní řešeném případě žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o poskytnutí dotace (tedy rozhodnutí fakticky se svými účinky bližícímu rozhodnutí o neposkytnutí dotace) v důsledku brojí proti obsahu výzvy k podávání žádostí podle § 14j odst. 1 rozpočtových pravidel. Svými žalobními námitkami poukazuje na to, že podmínka uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy vybočuje z rámce daného čl. 1 odst. 2 a čl. 2 Výzvy a ustanovením § 6b odst. 1 a dalších ustanoveními zákona o podpoře sportu, a je účelová a diskriminační.
55. Soud podotýká, že vymezení okruhu oprávněných žadatelů ve výzvě k podávání žádostí o dotaci představuje v souladu s výše reprodukovánými judikatorními východisky takovou oblast výkonu veřejné správy, která až na dále uvedené výjimky nemůže být v demokratickém právním státě založeném na mj. na principech dělby moci podrobena soudnímu přezkumu. Právě naopak platí, že vymezení podmínek určujících pro to, jaké oblasti veřejného zájmu budou podporovány, specifikace okruhu subjektů, které mohou o dotační prostředky alokované na takové oblasti žádat, jakož i identifikace dalších podmínek a parametrů, za nichž bude lze veřejné prostředky poskytnout, je otázkou politickou a správní soudy nemohou do této činnosti státu zasahovat.
56. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, úkolem správních soudů není přezkoumávat pravidla nastavená ve výzvě k podávání žádostí určující ovládací posuzování žádostí, nýbrž na podkladě takto poskytovatelem dotace dříve nastavených pravidel v mezích žalobních námitek prověřit, zda při rozhodování o žádosti o poskytnutí dotace není postupováno svévolně a zda jsou takto nastavená pravidla skutečně respektována a dodržována, resp. zda poskytovatel dodržel v procesu přerozdělování veřejných finančních prostředků všechna stanovená pravidla včetně pravidel stanovených výzvou k předkládání žádostí o dotaci.
57. Soud zcela sdílí závěry Nejvyššího správního soudu, který jednoznačně uzavřel, že jakkoli je neúspěšnému žadateli po vydání rozhodnutí o neposkytnutí dotace umožněno podrobit postup poskytovatele soudnímu přezkumu (v mantinelech podávajících se ze shora připomenuté ustálené rozhodovací praxe), ani v rámci přezkumu takového negativního rozhodnutí není obecně možno přezkoumávat výzvu k předkládání žádostí o dotaci. Jak upozornil Nejvyšší správní soud, takový případný zásah soudu založený na věcném posouzení podmínek obsažených v takové výzvě připadá v úvahu pouze ve zcela výjimečných případech, a to tehdy, pokud by dotace nebyla přiznána s odkazem na ve výzvě uvedenou podmínku, která je neopodstatněná a v demokratickém právním státě skutečně zcela zjevně nepřijatelná. Soud se ztotožňuje se závěry Nejvyššího správního soudu, že mimo takto vymezený okruh výjimečných situací nelze výzvy k předkládání žádostí o dotaci a v nich obsažená pravidla v řízení o žalobě proti rozhodnutí

o neposkytnutí dotace, a shodně ani v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o dotaci podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel přezkoumávat.

58. Soud přitom považuje se zřetelem ke shora uvedenému za zásadní, že z ničeho nevyplývá, že by pravidlo uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy bylo zjevně neopodstatněné, nadto aby snad bylo v demokratickém právním státě zcela zjevně nepřípustné. Pro takový závěr nenalezl soud žádné opodstatnění. Ani žalobce ostatně na žádnou takovou konkrétní relevantní okolnost svědčící pro opačný závěr, kterou by bylo nutno reflektovat, v rámci své žalobní argumentace nepoukázal.
59. Soud rovněž neshledal, že by pravidlo požadující, aby žadatel (sportovní organizace) byl kromě jiného členem ČOV či ČPV bylo *prima facie* ve zjevném rozporu s věcným zaměřením Výzvy, jak se snaží žalobce tvrdit, či v obdobném rozporu s žalobcem označenými ustanoveními Výzvy resp. zákona o podpoře sportu. Žalobce se ostatně v tomto ohledu omezil na námitky sice opakovaně reprodukováné, avšak stále toliko námitky obecného a paušálního charakteru, aniž by však specifikoval, v čem konkrétně by snad měla uvedená podmínka odporovat a vybočovat z rámce daného předmětnými ustanoveními Výzvy či zákona o podpoře sportu či v čem měla zjevně odporovat věcnému zaměření Výzvy. Pokud pak žalobce v této souvislosti poukazoval konkrétněji na ta ustanovení čl. 2 Výzvy, dle nichž je výzva zaměřena mj. na podporu sportovních organizací zajišťujících vícegenerační a rodinné pohybové programy, či pohybové programy pro seniory, resp. akcentoval obecné označení Výzvy v části „Pohyb a zdraví“, ani z těchto ustanovení nelze ještě samo o sobě podle přesvědčení soudu usuzovat na takový zjevný rozpor podmínky vyplývající z čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy s rámcem daným dalšími podmínkami, jenž by s ohledem na shora popsáné judikatorní mantinely odůvodňoval kasační zásah soudu (jakkoli lze jistě polemizovat o její vhodnosti a odůvodněnosti – viz dále).
60. Již výrazně konkrétnější a z pohledu žalobce jistě klíčovou dílčí námitku lze pak spatřovat v poukazu na nadbytečnost, účelovost, resp. dokonce tvrzený diskriminační charakter uvedené podmínky. Soud nicméně se zřetelem ke shora vyloženým východiskům akcentujícím striktně omezený prostor pro soudní přezkum parametrů výzev k předkládání žádostí o dotaci v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí o žádosti o dotaci zdůrazňuje, že okolnost, že v této konkrétní Výzvě byl kromě jiného stanoven i předmětný požadavek omezující okruh oprávněných žadatelů, ještě sám o sobě nesvědčí pro závěr o nepřípustné diskriminaci takového charakteru a míry, jež by dosahovala úrovně pravidla, jež by bylo v demokratickém právním státě zcela zjevně nepřípustné.
61. Soud nečiní v žádném ohledu závěr, že by odpovídající omezení favorizující v důsledku sportovní organizace věnující se olympijským sportům bylo vhodné, rozumné či účelné. Stejně tak přisvědčuje žalobci v závěru, že se daná omezující dotační podmínka může na první pohled navenek jevit jako v jistém ohledu poněkud odporující jinak relativně širšímu vymezení Výzvy, jejímu samotnému označení či jejímu věcnému zaměření dle čl. 2 druhé a třetí odrážky Výzvy, či dokonce obecné dotační politice v oblasti sportu plynoucí z podkladu provedeného k důkazu při jednání, indikujícím souhrnně širší okruh činností, jež by mohly být předmětem podpory. Zcela pak soud přisvědčuje žalobci v jeho polemice s vhodností takového postupu, kdy stát, resp. poskytovatel dotace prostřednictvím takto stanoveného pravidla fakticky svěruje významnou úlohu do rukou od státu, resp. poskytovatele dotace odlišného subjektu – ČOV, jenž si sám stanoví podmínky členství a ocitá se tak na daném skutkovém půdorysu fakticky v roli toho, kdo zprostředkovává

rozhoduje o okruhu oprávněných žadatelů v dané Výzvě. Přesto však soud, vědom si výše předestřených mantinelů zásadním způsobem omezujících jeho prostor pro přezkum nastavení dotačních podmínek ve výzvách k podávání žádostí o dotace, nemohl (i přes právě uvedené úvahy) vyslovit závěr o nezákonnosti podmínky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy. Tak by tomu mohlo v souladu s dříve vysloveným být toliko v případě, pokud by se jednalo o pravidlo zjevně neopodstatněné a především současně v demokratickém právním státě zcela zjevně nepřijatelné. Se zřetelem k právě uvedenému pak soud při jednání nevyhověl ani návrhu žalobce na provedení dalších důkazních prostředků (žalobce navrhoval, aby byly k důkazu provedeny všechny výzvy k podávání žádostí o dotaci vydané žalovaným, ve vztahu k dotacím poskytovaným v roce 2019, dále výsledky osoby oprávněné jednat za žalobce, stanovы ČOV a přehled členů ČOV), neboť by jejich provedení k důkazu nemohlo z právě vyložených důvodů na meritorních závěrech soudu ničeho změnit, když žádný z těchto důkazních návrhů nesměřoval k prokázání skutečností, jež by snad zprostředkovaně mohly vyústit v závěr o zcela zjevné nepřijatelnosti klíčové dotační podmínky v demokratickém právním státě.

62. Soud pak ve světle závěrů vyslovených ve shora opakovaně připomínaném rozsudku č. 3757/2018 Sb. NSS podotýká, že ani v případě dotací poskytovaných ze státního rozpočtu neplatí předpoklad, že by byl v této oblasti *a priori* dán prostor pro libovůli státu a nepřijatelnou diskriminaci. Rovněž postup subjektů a nositelů veřejné správy, které v dané oblasti vystupují jako správní orgány (viz výše) není prostý jakékoli kontroly. Se zřetelem k pravidlům vyplývajícím z principu dělby moci je to přitom právě především parlamentní kontrola (interpelace, fungování výborů a komisí aj.) činnosti vlády, ústředních orgánů státní správy a dalších jim podřízených správních orgánů, popř. jiných orgánů, jež by měla v demokratickém právním státě odpovídajícím způsobem zajistit spravedlivé a efektivní vynakládání veřejných zdrojů veřejnou správou. Nelze opomenout ani význam veřejné kontroly, resp. kontroly dotčenou ale i laickou veřejností a sdělovacími prostředky. Jejím výronem přitom může v konečném důsledku být i případným, ze strany voličů negativně hodnoceným poznatkům odpovídající volební výsledek projevující se v podmínkách parlamentní demokracie zprostředkovaně právě i ve složení a fungování vlády a jí podřízených orgánů. Kromě jiného pak rovněž připadá v úvahu kontrola ze strany Nejvyššího kontrolního úřadu.
63. Jak bylo uvedeno výše, jakkoli nelze obecně vyloučit možnost zásahu ze strany správního soudu (řešení otázky možného zásahu jiných soudních orgánů např. v eventuálních řízeních vedených civilními soudy na půdorysu antidiskriminační regulace přesahuje rámec posuzované věci), k takovému zásahu by musely být v konkrétním případě dány závažné důvody naplňující v souladu se shora popsányými východisky znaky chování, jež je v demokratickém právním státě skutečně zcela zjevně nepřijatelné. O takový případ se podle přesvědčení soudu v nyní posuzované věci nejedná.
64. Soud proto neshledal námitky vznesené pod druhým žalobním bodem opodstatněnými.
65. Přisvědčit pak soud nemohl ani námitkám, jimiž žalobce pod **třetím žalobním bodem** poukazoval na to, že žalovaný postupoval při hodnocení žádostí uchazečů o dotaci dle dané Výzvy v rozporu se zákonem, pokud dotační finanční prostředky vyplatil např. České obci sokolské, přestože daná právnická osoba „*není dle ověřitelných skutečností členem ČOV, ale je toliko Zástupce složky ČOV*“.

66. Soud v tomto směru podotýká, že předmětem nyní posuzované věci je v souladu s výše uvedeným toliko posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí, tedy usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce o poskytnutí dotace podle § 14j odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel. Soud tak mohl ve světle dříve vyložených závěrů v tomto řízení fakticky přezkoumat toliko otázku, zda žalobce skutečně nevyhovoval kritériu stanovenému Výzvou a neodpovídal tak okruhu oprávněných žadatelů (s výhradou výše pojednané možnosti revidovat za určitých striktně omezených podmínek i samotné předmětné pravidlo zavedené Výzvou). Jak však bylo uvedeno výše, žalobce nečinil tuto otázku spornou.
67. Okolnosti týkající se hodnocení žádostí jiných uchazečů by pak mohly být relevantní z pohledu případného dodržení pravidel vyplývajících z principu ochrany legitimního očekávání, právní jistoty, popř. materiální rovnosti. Žalobce nicméně nesnesl ke své obecné poznámce o tom, že jím označené osobě byly v rámci Výzvy poskytnuty dotační prostředky, přestože neměla ani ona splňovat kritérium uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, žádné konkrétnější tvrzení a především v tomto směru ničeho neprokazoval.
68. Pro úplnost soud nicméně podotýká, že ani případná nezákonná správní praxe by nebyla bez dalšího způsobila založit na straně žalobce legitimní očekávání, že v jeho případě bude postupováno obdobně. Soud v tomto směru připomíná, že správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“. Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, čj. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Správní soudy tedy ustáleně judikují, že legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy mohou zpravidla založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem*, a s ohledem na princip enumerativnosti státních pretenzí, resp. legality výkonu veřejné moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, též § 2 odst. 1 správního řádu) ani *praeter legem* (viz např. citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v odstavci 73). Nezákonná správní praxe očekávání, natož legitimní, založit nemůže, neboť nezákonnou správní praxí, jednal-li (dosud) správní orgán mimo svou pravomoc a působnost (*ultra vires*), nemůže být správní orgán do budoucna vázán.
69. Z uvedeného vyplývá, že ani pokud by bylo v řízení prokázáno, že jiné osobě byly dotační prostředky na základě žádosti podané v reakci na Výzvu poskytnuty i přes neplnění podmínky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. g) Výzvy, nebyla by tato okolnost sama o sobě způsobila vyústit v závěr o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí.
70. Ani tyto žalobní námitky tak nemohly být shledány důvodnými.
71. K výrokům II. a III. pak soud předeseílá, že žalobce původně v podané žalobě navrhoval, aby soud kromě samotného Napadeného rozhodnutí zrušil rovněž Výzvu žalovaného a další rozhodnutí o poskytnutí dotace jiné osobě v rámci Výzvy.
72. Jak bylo uvedeno výše, při ústním jednání vzal žalobce v reakci na výzvu a poučení soudu zpět žalobu v části, jíž se domáhal zrušení usnesení žalovaného o poskytnutí dotace jiné

osobě v rámci Výzvy. Soud proto v této části výrokem II. tohoto rozsudku řízení o žalobě v této části zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s.

73. Pokud pak jde o žalobní návrh, jímž se žalobce domáhal, aby soud zrušil rovněž Výzvu žalovaného, na němž žalobce při ústním jednání setrval i přes poučení soudem, nezbývá soudu, než uzavřít, že výzva k podávání žádosti o dotace podle rozpočtových pravidel není rozhodnutím správního orgánu, jež by mohlo být podrobeno soudnímu přezkumu v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. Se zřetelem k právnímu názoru vyslovenému v níže připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, čj. 6 Afs 8/2018 - 37, publ. pod č. 3757/2018 Sb. NSS, dle něhož výzva k podávání žádostí o dotaci je aktem veřejné správy, který nemůže být pojmově ani nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., neboť se vůbec nejedná o úkon mířící proti konkrétním subjektům, který by byl způsobilý zasáhnout do práv jednotlivce, pak soud nespatořoval důvodu k tomu, aby žalobce vyzýval ke změně předmětné části žaloby na žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Soud proto v této části žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

74. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu v části směřující proti Napadenému rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
75. Z důvodů popsaných výše pak v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil řízení o žalobě v části, jíž se žalobce domáhal zrušení usnesení žalovaného o poskytnutí dotace jiné osobě v rámci Výzvy, a současně podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu v části, kterou se žalobce domáhal, aby soud zrušil Výzvu vydanou žalovaným.
76. Výrok IV. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dílem ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a dílem ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. V částech, v nichž bylo řízení o žalobě zastaveno, nebo byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků podle § 60 odst. 3 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení (soud ve vztahu k těmto žalobním návrhům nepřistoupil k vybrání soudního poplatku z podání žaloby, proto nyní ani nerozhodoval ani o jeho vrácení). Pokud pak jde o řízení o žalobě v části, kterou se žalobce domáhal zrušení Napadeného rozhodnutí, žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu